

Knjižna
uspešnica **Beate
Bishop** Čas za
ozdravitev je izšla
v slovenščini

Več ljudi živi od raka, kot jih zaradi njega umre!

Tisti trenutek, ko človek izve za diagnozo rak, je popolnoma sam. Sam s svojim strahom pred smrtjo. Nihče ga ne pripravi na to. Diagnozo rak ljudje večinoma doživljajo kot bližino smrti. Večina nas misli, da je rak bolezen, ki se »meni« ne more zgoditi ... Založba Moksha je te dni izdala knjigo Beate Bishop, soavtorice uspešnice Zdravljenje z Gersonovo metodo, Čas za ozdravitev, v kateri avtorica opisuje zgodbo svoje ozdravitve po postavljeni diagnozi maligni melanom. Kako se počuti človek, ko izve, da ima raka? V knjigi avtorica zelo jasno opisuje, s kakšnimi čustvi se spopade človek, ki dobi tako diagnozo. Zdravniki so dali Bishopovi še približno pol leta življenja. Knjiga bo zagotovo pomagala vsem, ki se ta trenutek spopadajo s to hudo boleznijo. Da premislijo o svojem življenju, da ugotovijo, zakaj jih je obiskala bolezen, da spoznajo, da ne obstaja samo zdravljenje »reži-žgi-zastrupi«, kakor avtorica poimenuje današnje medicinsko zdravljenje raka, in da je ozdravitev možna tudi na drugačen način. Potrebna pa je globoka odločitev za življenje. Knjiga je namenjena tudi (ali predvsem) tistim, ki bi se radi te boleznimi obvarovali. Recept je preprost: živeti je treba radostno ter v skladu s svojimi hotenji in čutenji. Težko? Beata Bishop s svojim zgledom dokazuje, da ni.

Tekst: **ALENKA CEVC**

Pomemben del Gersonove terapije je dosledna vegetarijanska prehrana s sveže iztisnjenimi sokovi.

Beata Bishop, takrat je bila že psihoterapevtka po Jungu in izkušena novinarka pri angleškem BBC-ju, je okrog božiča leta 1979 odšla na rutinski ginekološki pregled. Ginekologinja je opazila rjavo liso na njeni nogi in jo vprašala, ali ji povzroča kakšne težave. Beati ta rjava lisa ni povzročala nikakršnih težav in ni razumela, zakaj jo zdravnica pod nujno pošilja k specialistu, dermatologu. Šele zdravničin stavek, da bi ona na njenem mestu takoj odšla k njemu, jo je prepričal, da je to storila. Po preiskavah pri dermatologu je dobila diagnozo – melanom, ena najhitreje napredujočih vrst raka.

Strah, vznemirjenje, ponižanost. Avtorica tenkočutno opisuje svoje občutke ob tem, ko jo je zdravnik iz zdravega človeka, za kakršnega se je imela, z enim stavkom spremenil

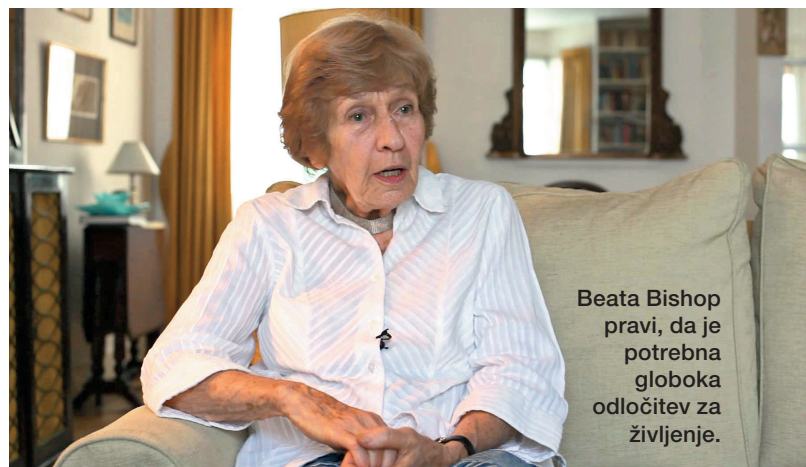
v potencialno bolnico z rakom! V tistem trenutku je potrebovala tolažbo, dobila pa je samo zdravnikovo vzvišeno ravnodušnost, zato se je počutila vznemirjeno in ponižano. Zdravnik dermatolog jo je napotil na pregled h kirurgu, saj je menil, da bosta potrebni operacija in presaditev kože s stegna druge noge.

Teden dni čakanja na nadaljnji pregled pri kirurgu je preživela ob obilici dela v službi, »v vsakem prostem trenutku pa je planila misel o raku na plano«. To čakanje opiše kot življenje s tempirano bombo, ki je privezana na telo in lahko ob vsakem najmanjšem premiku telesa eksplodira.

Potrditve diagnoze in operacija. Biopsija je potrdila diagnozo melanoma, kirurg v bolnici ji je svetoval takojšnjo operacijo. Beata, ki je vseskozi igrala z odprtimi kartami, je hotela vedeti vse o svoji diagnozi, brez kakršnega koli olepševanja. »Na biopsijo sem čakala uravnovešena, neprestrašena in povsem prožna, pripravljena na vse,« se spominja. Tolažila se je, da človek vendar ne zboli za rakom, če ni oslabljen, šibkega zdravlja, s celo vrsto simptomov ali če ni vsaj globoko nesrečen. »Zame ni veljalo nič od tega,« piše. Imela je urejeno in zadovoljno življenje. Ob tem se je spomnila trditve svetovno znanega britanskega zdravnika, kirurga, sira Heneagea Ogilvieja, da srečni ljudje ne zbolijo za rakom, s katero je močno šokiral svoje medicinske kolege, Beata pa v knjigi piše, da je ta trditev povsem smiselna, če pomislimo, da sta telo in um neločljiva dela celote. A nič od tega ji ni pomagalo. Misli si je: »Če imam raka, morda nisem bila zares srečna ali pa je Ogilviejeva metoda napačna.«

Ko je izvedela, da ji kirurg kot edino možnost za ozdravitev priporoča operacijo in presaditev kože z zdrave noge, druge rešitve pa ne pozna, je telefonirala svoji zeliščarici, ki je že enajst let skrbela za njeno zdravje. Vprašala jo je za mnenje, saj je odlično poznala Beatino telo, ali naj gre na operacijo ali naj raje poskusi s kakšno »nepravoverno« terapijo. Od nje ni pričakovala odločitve, samo nasvet. Beata se je globoko zavedala, da se bo morala odločiti sama. Odločila se je za operacijo.

Je ves čas bivanja v bolnišnici uživala tudi svoja homeopatska zdravila in zelišča. Opazila je, da vsi bolniki z rakom ležijo v posteljah napol mrtvi. Naslednji dan jo je obiskal anesteziist, ki naj bi ji dal anestezijo pred operacijo. O njem Beata zapiše, da je bil ves pomečkan, smrdel je po cigaretne dimu, videti pa je bil tako, kot da gre na operacijo on in ne Beata. Hoteli so ji dati tudi uspavalne tablete in odvajalno sredstvo. Oboje je zavrnila. Prvo noč v bolnišnici jo je preplavilo hrepenenje po enostavni, umirjeni

Beata Bishop pravi, da je potrebna globoka odločitev za življenje.

Mrtva hrana. Prvi večer v neki bolnišnici v osrednjem delu Londona je Bishopova dobila svojo prvo bolnišnično večerjo – samo mrtvo hrano! Na meniju so bili juha iz konzerve, usnjat kos mesa, ubita zelenjava, beli kruh in kompot plastičnega videza iz konzerve. Hrano opisuje kot odvratno, po njej je človek napihnen in ima po obroku še vedno občutek lakote. Tretjerazredna menza! Takoj se je odločila, da si bo organizirala lastno prehrano. Brez vednosti zdravnikov

medicini, ki zdravi celotnega človeka, ne samo bolezni.

Nerazumna vedrina. Dan po prihodu v bolnišnico so Beato operirali. V knjigi opisuje, kako jo je po operaciji bolelo vse telo, zato je vzela tudi ponujene tablete proti bolečinam. Takoj ko jo je obiskal Hudie, njen partner, ga je poslala po sadje, rženi kruh in jogurt. Govori o tem, da se je po operaciji počutila, kot da je njena zavest obtičala napol zunaj telesa – doživljala je občutek nepovezanosti na najgloblji ravni. Vendar, paradoksalno, je hkrati čutila, da je vse tako, kot mora biti. Piše, kako jo je preplaval val silne, nerazumne vedrine.

Po operaciji je poskušala dobiti od zdravnika nasvet, kako naj si okrepi telesno obrambo. Morda s hrano? Zdravnikov odgovor je bil, da prehrana nima prav nobene zveze z rakom!

Hudie je obiskoval svojo Beato vsak dan. Bil je ves prestrašen in v nekem trenutku se ji je zazdelo smešno, da ona tolaži njega in ne nasprotno! Spraševala se je, kaj bi se zgodilo, če bi bilo strah njo? Bi Hudie potem prevzel vlogo tolažnika ali pa bi bila morda prestrašena oba?

»Pomoč« duhovnika. Izjemno zanimiv del knjige je, ko Bishopova opisuje obisk katoliškega duhovnika, ki je bolnike očitno obiskoval po »dolžnosti«. Beato je nagovarjal, naj se vrne med aktivne vernike, saj naj bi bil, glede na njeno bolezen, za to

Prenovljena in osvežena revija **Rože & VRT** vas že čaka pri vašem prodajalcu!

V prodaji od 21. maja

pravi čas. Beata piše o njem kot o duhovniku, ki je zelo slabo opravljal svoje delo. Na njegovo »misijonarjenje« je odgovorila, da ne dvomi o obstoju višje sile in je ne krivi za to, da je zbolela za rakom. »Dozdeva se mi, da se je bolezen pojavila, ker je del mojega vzorca in ker se moram naučiti nekaj, česar se sicer ne bi.« Bishopova je takrat prvič jasno izrazila globoko, vendar do tistega trenutka neoblikovano prepričanje. Piše, da se je v mislih zahvalila duhovniku, ki ji je pomagal s tem, da ji ni niti malo pomagal...

Pred odhodom v bolnišnico zdrava, domov se je vrnila bolna.

Ko je zapuščala bolnišnico, ji je presadek kože povzročal neznosne bolečine. Zaradi njih se je začela drugače obnašati, vsa radost, piše, je odšla. »Odrto stegno, razmesarjena desna noga in otečeno stopalo – vse to so bile posledice operacije in presaditve kože,« opisuje svoje stanje. Temu se je pridružilo počutje popolnoma brez energije, dnevi so bili obarvani s sivino, kot da je izgubila ves svoj mir, ljubezen in zaupanje. Zaradi tega je poiskala psihološko pomoč, približno v istem času se je tudi odločila, da po osmih letih prekine z laktovegetarijanstvom, spet je začela jesti ribe in meso. Toda spremenjena prehrana ni odpravila njenega neoprijemljivega hrepenenja po nečem neznanem.

Pol leta po operaciji je bil njen zdravnik navdušen nad stanjem njene noge, ona pa se je počutila stransko utrujena, kar mešalo se ji je od izčrpanosti. Spremljali so jo nenehni glavoboli in vnetja v ustni votlini.

Rak se je razširil. Po letu dni je kontrolni pregled pokazal, da se je rak razširil na dimlje. Zdravnik je predlagal operacijo, s katero bi ji odstranil bezgavke. Po odstranitvi bezgavk njena noga nikoli več ne bi bila enaka, vseskozi bi bila otečena, Beata pa bi morala vse življenje nositi kompresijske hlače. To je vse, kar ji je lahko ponudila uradna medicina. Zato se je odločila za alternativno zdravljenje. Kot izkušena novinarka pri angleškem BBC-ju je »izbrskala« Gersonovo terapijo, ki jo sestavlja dosledna vegetarijanska prehrana z velikanskimi količinami sveže iztisnjenih sokov iz presne zelenjave in sadja ter korenito razstrupljanje s pogostimi kavni klistirji.

Gersonova terapija. Ob kozarcu lahkega vina in cigareti je Beata raziskovala knjigo dr. Gersona in jo naključno odprla pri poglavju Prepovedano. Tam je z velikimi tiskanimi črkami pisalo: NIKOTIN, SOL, ALKOHOL. Sledil je še dolg seznam prepovedanih živil. V srce ji je sedel tudi prvi stavek uvoda: Na-

men te knjige je pokazati, da obstaja učinkovito zdravljenje raka, celo v napredovalni fazi...

V tem času je doživela globok uvid, da je samo od nje odvisno, ali bo živela ali umrla. Sprejeti je morala odločitev. Ob tem jo je preplavila pozitivna jeza zaradi kirurga, ki ji ni znal predlagati nič drugega kot operacijo in kemoterapije, jeza zaradi slabega zdravljenja. V sebi je začutila velikansko bojevitost, globoko je vdihnila, udarila z vso močjo z nogo ob tla, sprostila mišice in si rekla: »Gremo! Zdaj!«

Odšla je na zdravljenje na Gersonovo kliniko v Mehiko. Tam se je lotila raka po metodi tega takrat že pokojnega zdravnika. Po dveh mesecih strogega protokola se je vrnila domov in še vedno upoštevala stroga pravila prehranjevanja, hkrati pa se je čustveno očistevala. Po pregledu pri onkologu se je izkazalo, da razen manjšega tumorja v telesu ni sledu o raku. V Mehiki so ji izrezali tumor, ki, zanimivo, ni bil povezan z okolico, kakor običajni tumorji, ki se razrastejo v mišice in organe ter povežejo z njimi z žilami. Beatin tumor se je držal sam zase, kot da bi samo čakal, da ga bodo zdravniki odstranili. To so tudi storili. Tako so lahko Bea-

Max Gerson

tino ime pripisali na seznam »ozdravljenih neozdravljivih« Gersonovih pacientov.

Prihaja v Slovenijo! Beata Bishop, ustanoviteljica Gersonove klinike na Madžarskem in soavtorica knjižne uspešnice Zdravljenje z Gersonovo metodo, prihaja 14. in 15. junija na povabilo Borisa Veneta, urednika in izdajatelja njene knjige pri nas, ki tudi sam deli Beatino izkušnjo, v Slovenijo. Na Ptuj v hotelu Murat bo imela predavanje. Ta navdihujoča in izjemna ženska, ki je stara več kot devetdeset let, bo z nami delila svoje izkušnje. Govorila bo o svoji bolezni, o tem, kako jo je premagala, predvsem pa o tem, kako se tej huđi bolezni izogniti. Za to, da smo zdravi, moramo odgovornost prevzeti sami. Beata Bishop nam pri tem lahko s svojo nalezljivo radostjo samo pomaga. Obljubila nam je tudi radosten intervju. ■

ČE BABA NIMA METLE, PA Z JEZIKOM POMETA

PIŠE: MAJDA JUVAN
majda.juvan@gmail.com

Srečno, mali Reneji!

Zgodbo poznate. Reneju bo, po zaslugi prostovoljnih prispevkov, nogico reševal ameriški kirurg. Birokratskim zapletom sicer še ni videti konca, a zdi se mi, da bo odločna mama tudi te premagala. Zdravniki in vodstvo njihove zbornice imajo zaradi nedopustne vzvišenosti, s katero so jo želeli odpraviti, preveč slabo vest. Res je sicer, da je Rene že izginil z naslovnice, a ne dvomim, da se bo vrnil, če bodo odločevalci poskusili mamu in vse, ki so zbirali denar, v imenu stroke, ki je navadni smrtniki ne moremo razumeti, ponovno postaviti pred vrata.

Zakaj torej sploh pišem? Pišem zato, ker mislim, da neki bodoči Reneji ne bi smeli biti odvisni od prodornosti mame, odprtih medijskih strani in dobroteljske sočutnosti ljudi. Rene je bil. Rada bi pisala o delu dveh cehov, ki sta mi blizu. Prvi je moj, novinarski. Drugi je zdravniški.

V zgodbah, kakršna je Renejeva, novinarji pogosto prevzemamo večjo odgovornost, kot jo v resnici zmoremo nositi. V medijskih objavah se postavljamo v vlogo razsodnikov o rečeh, ki jih ne poznamo. Največkrat zato, ker se nas stiske ljudi, ki trpijo, nimajo, ne zmorejo, dotaknejo po čisto človeški plati. Včasih, povejmo naravnost, pa tudi zato, ker vemo, da se to gleda in bere. Lastniki medijev to dobro vedo.

O zdravstvu sem kot novinarka poročala tako rekoč ves svoj delovni vek. Marsikaj se je v teh letih spremenilo. A nikar ne mislite, da ni več zdravnikov, ki so pripravljeni tudi kakšno pravilo prirediti, zato da bodo svojemu bolniku ponudili najboljše. A seveda ne vsi. Tudi takšni, ki jih vodi samo osebno zaslužkarstvo, so. Pridobitni sistem se nas je vseh zelo dotaknil.

Če bi se meni ali mojim rodil otrok s tako huđo genetsko okvaro, kakršno ima Rene, bi zanj naredila vse. Ko mi naši zdravniki ne bi obljubili tistega, kar bi hotela slišati, bi gotovo vse noči preždel na svetovnem spletu. Niti slišati ne bi hotela, da je marsikaj, kar je mogoče tam najti, dvomljivo. Da marsikdo marsikaj ponuja samo zato, da bi prodal. Pa četudi trži zdravje.

Renejeva mama si zasluži vse spoštovanje. Odprla je vsa vrata, znala spregovoriti tako, da so jo ljudje sli-

šali. Tako rekoč izsilila je rešitev, ki ji sama najbolj zaupa. Argumentu, da gre vendarle za njenega otroka, laiki ne moremo ugovarjati. Stroka bi morda lahko, a je bila za Renejevo mamu prepozna in neprepričljiva.

A ob tem se mi odpira kar nekaj vprašanj, dvomov in strahov. Kakšen sistem neki pa je to, če svojemu otroku lahko izborijo najboljše le najbolj spretni in odločne mame? Niso vse mame na tem svetu take, kot je Renejeva. Marsikatera morda ne bi znala zbrati toliko informacij, morda bi podvomila o medijskem izpostavljanju otroka ali pa bi se ustrašila, da se ji bodo užaljene bele veličine maščevale z brezbržnostjo. Nismo vsi iz enakega testa, nismo vsi rojeni enako odločnim in iznajdljivim staršem.

Ne zaradi Reneja, ki smo ga spoznali, temveč zaradi tistih, ki jih nismo, je ta zgodba v meni zbudila dvome in vprašanja. Še najbolj po tem, ko je pred kamere stopil predsednik zdravniške zbornice in v vidni zadregi obljubljal, da bodo pa zdaj za Reneja res naredili vse, kar je mogoče!

Kaj pa za druge? Bo morala tudi neka druga mama nekega drugega Reneja z nabirkami reševati otroka? Bomo tudi ob njem novinarji in vsa druga laična javnost presojali, kakšno zdravljenje je zanj optimalno? Bomo izpolnjevali ad hoc časopisne ankete o tem, kaj bi bilo zanj najboljše?

Je prav tako? Seveda ni. Narobe je. Nedopustno narobe je!

Za odgovornost profesorjev in njihove cehovske organizacije gre. Odgovornost do čisto vsakega bolnika. Tudi do tiste mame, ki ponižno in v strahu pred njihovo veličino trka na vrata. Ali pa do one, ki tudi v najhujšem brezupu ne bo klicala medijev. Tudi do tiste, ki ne ve, kaj je svetovni splet, pa ima bolnega otroka!

Je v zdravnikovem poslanstvu sploh kaj pomembnejšega od te elementarne pravičnosti? Na njej temelji zaupanje v njihovo delo. Saj morda jim ne bo uspelo, a naj vsaj verjamem, da so naredili vse, kar znajo in zmorejo!

Ste morda vi slišali kakšno novo zavezo? Jaz je nisem! Še vedno ne!

Srečno, mali Reneji!